

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร Fear of Sex Crimes among Secondary School Students in Bangkok

ฉัตรดนัย รักชาติ*

Chatdanai Rakchat*

สุนีย์ กัลยะจิตร**

Sunee Kanyajit**

วินันทกานต์ รุจิภักดิ์***

Veenunkarn Rujiprak***

ณัฐราภรณ์ โสกันต์****

Natthapon Sokantat****

■ บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และเพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประเภทโรงเรียนชายล้วน หญิงล้วน และโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 400 คน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามการวิจัย โดยสถิติ

* นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล

* Master's Degree Students Program Criminology branch Justice and social services Mahidol University

** รองศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำหลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม (หลักสูตรนานาชาติ) มหาวิทยาลัยมหิดล

** Associate Professor Course instructor Doctor of Philosophy Department of Criminology and Justice (International Program) Mahidol University

*** รองศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำหลักสูตร ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล

*** Associate Professor Course instructor Doctor of Philosophy Department of Criminology and Justice Mahidol University

**** อาจารย์ประจำหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล

**** Course Instructor Master of Arts Department of Criminology and Justice Mahidol University

Received: 29 May 2024 Revised: 23 September 2024 Accepted: 18 November 2024

ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่แบบเป็นอิสระต่อกัน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเป็นโรงเรียนสหศึกษา การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ทราบแหล่งข้อมูลจากสื่อออนไลน์ต่าง ๆ เช่น Facebook Instagram Twitter Tiktok เป็นต้น และมีความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ 1-3 ครั้ง/สัปดาห์ การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศอยู่ในระดับมาก โดยด้านการกระทำ อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการพูด อยู่ในระดับมาก และด้านการคิด อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความหวาดกลัวในครอบครัวในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย และด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ซึ่งการเปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เพศ ระดับชั้น และประเภทโรงเรียนต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะไม่ต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน ได้ร้อยละ 15

คำสำคัญ: ความหวาดกลัว, อาชญากรรมทางเพศ, การรับรู้ความเสี่ยง, การรับรู้ข่าว

■ Abstract

The purpose of this research is to study the level of fear of sex crimes among secondary school students in Bangkok, the risk perception of sex crime victimization among secondary school students in Bangkok, and the perception of sex crime-related news among secondary school students in Bangkok. The samples included 400 secondary school students in Bangkok from single-sex schools for male and female students and coed schools by using quantitative research methodology. Data were collected via the research questionnaire. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, average, standard deviation, independent t-test, one-way ANOVA, and multiple linear regression analysis.

The results revealed that the majority of the samples were female senior high

school students who studied in coed schools. Most of them perceived sex crime-related news from various online media, such as Facebook, Instagram, Twitter, TikTok, etc. The frequency of perceiving sex crime-related news was 1-3 times/week. Their risk perception of sex crime victimization was at a high level, in which action was at a high level, followed by talking at a high level and thinking at a high level, respectively. The overall fear of sex crimes in school was at a moderate level. The overall fear of sex crimes in the family was at a low level. The overall fear of sex crimes in public areas was at a high level. When the level of fear of sex crimes was compared across secondary school students of different genders, grades, and schools, there was a statistically significant difference in the level of fear of sex crimes in school, family, and public area at the 0.05 level of significance. The students with different frequency of sex crime-related news perception exhibited no statistically significant difference in the fear of sex crimes in school, family, and public area at the 0.05 level. There was a statistically significant correlation between the risk perception of sex crime victimization and the fear of sex crimes among the students at the 0.05 level. The level of fear of sex crimes among the students was predictable at 15 percent.

Keywords: Fear, Sex Crime, Risk Perception, News Perception

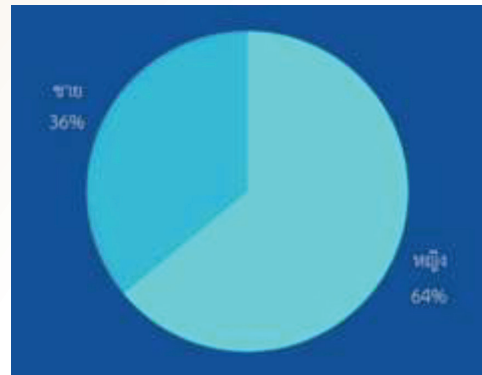
■ บทนำ

โลกปัจจุบันมีการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ในยุคโลกาภิวัตน์ที่ทำให้มีความเจริญทุก ๆ ด้าน สามารถที่สื่อสารถึงกันได้อย่างรวดเร็ว และไร้ขีดจำกัดในเรื่องพรมแดน ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลของการขยายตัวของวัฒนธรรมในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ทั้งทางด้านเทคโนโลยีและสื่อสารสนเทศต่าง ๆ ซึ่งล้วนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นไทยเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้จากความพุ่งเฟื่องทางสังคมหรือวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทย (Lapassarada Palaphinyo, 2001) สภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปผู้คนมีความเครียดสูงทำให้เกิดอารมณ์ร้อนและรุนแรงมากขึ้น สภาพจิตใจแย่งขาดสติศีลธรรม ไม่มีจิตใต้สำนึก เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบ มีเหตุให้เกิดขึ้นบ่อย ผู้ก่อเหตุมีอายุน้อยลงหรือยังไม่บรรลุนิติบรรลภาวะ ทั้งยังมีความรุนแรงและโหดเหี้ยมมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อคนในสังคมไทยทั้งในด้านชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เป็นปัญหาที่สำคัญมากที่ต้องการแก้ไขให้หมดไป เนื่องจากอาชญากรรมพื้นฐานเป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน อีกทั้งส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเหยื่อหรือผู้เสียหายและสังคม

อย่างไรก็ตามเป็นที่ทราบกันดีว่าปัญหาการใช้ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้ถูกนำเสนอ และกรณีที่ถูกกระทำไม่ได้แจ้งความดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิด เนื่องจากความอับอายและกลัวเสื่อมเสียชื่อเสียง รวมถึงสังคมที่มักกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของเหยื่อ (Victim Blaming) ตระหนักถึงข้อเท็จจริงแล้วเหยื่อจากการใช้ความรุนแรงทางเพศไม่ได้มีความยินยอม โดยสมควรใจให้ตนเองเป็นผู้ถูกกระทำแต่อย่างใด (Akkrima Sukdee & Thanyalak Bangchada. 2022)

จากการรายงานสถานการณ์การค้ำหนุขทางไซเบอร์ (Cyber Tipline report) ของศูนย์เพื่อเด็กหายและถูกฉกฉวยผลประโยชน์แห่งชาติของสหรัฐ (NCMEC) ที่คอยสอดส่องและรายงานการเผยแพร่คลิปไม่เหมาะสมของเด็กทางโลกออนไลน์ เพื่อชี้เป้าข้อมูลให้เจ้าหน้าที่ใช้เช็กบิลต้นทาง พบว่า ปี 2562 มีการแพร่คลิปเด็กถูกล่วงละเมิด 355,396 รายการ ปี 2563 มีการแพร่คลิปเด็กถูกล่วงละเมิด 397,343 รายการ ปี 2564 มีการแพร่คลิปเด็กถูกล่วงละเมิด 589,515 รายการ และปี 2565 มีการแพร่คลิปเด็กถูกล่วงละเมิด 407,735 รายการ (Dailynews. 2022) และสถิติปี 2565 มีคดีอาชญากรรมทางเพศเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนจำนวน 392 คดี แบ่งตามฐานความผิด ได้แก่ ครอบครองสื่อลามกเด็กจำนวน 221 คดี ล่วงละเมิดทางเพศเด็กจำนวน 130 คดี ค้ำหนุขจำนวน 31 คดี นำเข้าข้อมูลอันลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์จำนวน 6 คดี และอื่นๆ จำนวน 4 คดี (Dailynews. 2022) โดยจำแนกตามเพศและช่วงอายุของผู้เสียหายดังต่อไปนี้

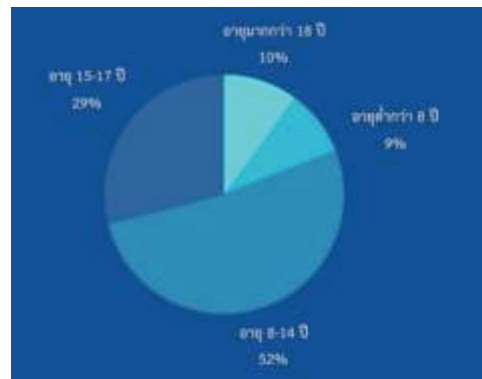
ภาพแสดงเพศผู้เสียหาย

ที่มา: ผู้วิจัย

ผู้เสียหาย พบว่า เพศชาย จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 36% และเพศหญิง จำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 64% รวมทั้งสิ้น 337 คน

ภาพแสดงช่วงอายุผู้เสียหาย

ที่มา: ผู้วิจัย

ช่วงอายุของผู้เสียหาย พบว่า กลุ่มอายุต่ำกว่า 8 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 9% กลุ่มอายุ 8-14 ปี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 52% กลุ่มอายุ 15-17 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 29% และกลุ่มอายุมากกว่า 18 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 10% รวมทั้งสิ้น 337 คน

นายธีรภัทร์คนันท์ ผู้อำนวยการศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ฉก.ชน.สพฐ.) ได้กล่าวถึงสถิติการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน 7 ปีย้อนหลัง ตั้งแต่ปี 2556-2562 พบว่าการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน จำนวน 1,186 เคส โดยบุคคลอื่นกระทำกับเด็ก จำนวน 482 เคส รองลงมา คือ เด็กกระทำกับเด็ก จำนวน 464 เคส คนในครอบครัวกระทำกับเด็ก จำนวน 135 เคส และครูกระทำกับเด็ก จำนวน 105 เคส ตามลำดับ (Thairath, 2020) สถิติผู้ต้องหาคดีข่มขืนกระทำชำเราในแต่ละจังหวัด พบว่า ไทยมีจำนวนผู้ต้องหาคดีข่มขืนรวม 1,594 รายในปี 2564 โดยจังหวัดที่มีจำนวนผู้ต้องหาคดีข่มขืนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) กรุงเทพมหานคร มีจำนวนผู้ต้องหาคดีข่มขืน 124 ราย มีการได้รับแจ้งคดีข่มขืน 127 คดี 2) ชลบุรี มีจำนวนผู้ต้องหาคดีข่มขืน 67 ราย มีการคดีข่มขืนกระทำชำเรา 69 คดี และ 3) นครราชสีมา มีจำนวนผู้ต้องหาคดีข่มขืน 63 ราย มีการคดีข่มขืนกระทำชำเรา 55 คดี (Agenda, 2023)

สถิติรับเรื่องราวร้องทุกข์ของมูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ประจำปี 2566 ตั้งแต่วันที่ 3 มกราคม - 31 ธันวาคม 2566 ประเภทข่มขืน/อนาจาร ช่วงอายุเหยื่อ (ผู้ถูกกระทำ) 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) ช่วงอายุ 11-15 ปี จำนวน 482 ราย 2) ช่วงอายุ 16-20 ปี จำนวน 206 ราย และ 3) ช่วงอายุ 6-10 ปี จำนวน 121 ราย ประเภท คนกระทำ (ผู้กระทำผิด) 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) แฟน/เพื่อน จำนวน 284 ราย

2) คนรู้จัก จำนวน 206 ราย 3)ญาติ จำนวน 174 ราย 4) พ่อเลี้ยง จำนวน 116 ราย และ 5) คนข้างบ้าน จำนวน 112 ราย จากสถิติและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเพศ ทั้งในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเกิดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศมากขึ้น และเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ยังคงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

จากปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากสถิติอาชญากรรมทางเพศมีจำนวนที่สูงในกรุงเทพมหานคร และเหยื่อที่ได้รับความเสียหายมีช่วงอายุในระดับชั้นมัธยมศึกษา รวมทั้งมีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมทางเพศกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มากขึ้น โดยงานวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งได้มีการเสนอแนะแนวทางการป้องกันอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ ให้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

■ วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

■ สมมติฐานการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ระดับชั้น และประเภทโรงเรียนที่แตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน
2. การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ
3. การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน

■ ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ

อาชญากรรมทางเพศเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่งที่ถูกจัดว่าเป็นอาชญากรรมสำคัญ และเป็นอาชญากรรมที่สร้างปัญหาร้ายแรงให้กับสังคม เพราะผลกระทบจากอาชญากรรม

ทางเพศนั้นมีผลกระทบต่อตัวเหยื่ออาชญากรรมอย่างมาก โดยเฉพาะผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศโดยเฉพาะการข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งอาจสาหัสถึงแก่ชีวิต และส่งผลให้เกิดโรคติดต่อทางเพศตามมาได้ อาชญากรรมทางเพศจึงเป็นปัญหาอาชญากรรมสำคัญที่ควรเร่งแก้ไขในปัจจุบัน

Jutharat Ua-amnoey (2007) กล่าวว่าอาชญากรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำการฝ่าฝืนจารีตประเพณี และกฎหมายโดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ เรียกว่าเป็นการข่มขืน ซึ่งเรียกชื่อแตกต่างกันตามแต่กลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ การข่มขืนกระทำชำเรา การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน หรือการข่มขืนภายในครอบครัว การข่มขืนคู่สมรส การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กและการฆ่าข่มขืน พฤติกรรมเหล่านี้อาจกระทำตามลำพังหรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เรียกว่าเป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว หรือการโหมหนุม

Ekkaphop Intawiwat (1999) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมทางเพศ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศว่า หมายถึง การข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร การโหมหนุม การล่อลวงเพื่อสำเร็จความใคร่ การเป็นธุระจัดหาเพื่อให้ผู้อื่นสำเร็จความใคร่ การเป็นธุระจัดหาเพื่อการค้าประเวณี เป็นต้น

Parinya Jitkarnateekit (1996) กล่าวว่าอาชญากรรมทางเพศแบ่งเป็นข่มขืน หมายถึง ข่มขืนใจซึ่งหญิงนั้นมิได้ยินยอมหรือสมัครใจ

การข่มขืนอาจกระทำโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นคนอื่น กระทำชำเราหมายถึง การที่ชายร่วมประเวณี กับหญิงโดยอวัยวะสืบพันธุ์ของชายล่วงล้ำ เข้าไปในช่องคลอดหรืออวัยวะสืบพันธุ์ของ หญิงแล้ว โดยไม่จำเป็นว่า ชายจะสำเร็จ ความใคร่หรือไม่ ก็ถือว่าเป็นความผิดฐานข่มขืน กระทำชำเรา และอนาจารหมายถึง การกระทำ ที่ไม่สมควรกันทางประเพณีนิยมตามกาลเทศะ หรือการกระทำใด ๆ ที่ไม่สมควรทางเพศ การกระทำให้อับอายขายหน้าทางเพศ เช่น กอดจูบ จับต้องของสงวนโดยฝ่ายหญิงไม่ยินยอม

กล่าวโดยสรุปแล้ว อาชญากรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ทั้งตามประมวลกฎหมายอาญา และการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในทางศีลธรรม ทั้งการ ข่มขืนกระทำชำเรา หรือการกระทำอนาจาร ทั้งทางวาจา กริยา และการสัมผัสร่างกาย ซึ่งเป็นการกระทำทั้งกับชายกระทำกับหญิง หรือชายกระทำกับชายด้วยกัน อันส่งผลให้เกิด เหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความเสียหาย เดือดร้อน ทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการถูกข่มขืนกระทำชำเราทั้งที่เป็นผู้เสียหาย โดยตรง คือ ถูกข่มขืน และผู้ที่เป็นผู้เสียหาย โดยอ้อม คือ ญาติสนิทของผู้ถูกข่มขืน จากกรณี ฆ่าข่มขืน และกรณีผู้เสียหายที่เป็นเด็กและ เยาวชน โดยเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิง โดยไม่จำกัดอายุ

ความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศ

Jutharat Ua-amnoey (2008) ได้กล่าวว่า ความหวาดกลัวอาชญากรรม หมายถึง ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชน

ต่อปัญหาอาชญากรรมในสังคม โดยเฉพาะ เหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเพิ่งปรากฏเป็นประเด็น ที่น่าสนใจมากขึ้น เมื่อมีการสำรวจข้อมูล ทางด้านเหยื่ออาชญากรรม จากนั้นจึงทำการ สืบสวนตัวแปรทางด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม ของประชาชนเพิ่มขึ้นมาด้วย จนความหวาดกลัว อาชญากรรมนั้นกลายเป็นปัญหาสังคมหนึ่ง ที่ต้องได้รับการแก้ไข

Prapon Sahapatthana et al. (2013) ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม หมายถึง ความรู้สึกไม่ปลอดภัย ความไม่มั่นคงในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนเอง ตลอดจนบุคคล ในครอบครัว นอกจากนี้ ยังหมายรวมถึง ความกลัวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภท ต่าง ๆ เช่น ลักทรัพย์ รังแกทรัพย์ ขิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ลักพาตัว เรียกค่าไถ่ และวางเพลิง เป็นต้น ไม่ว่าเหตุการณ์ นั้นอาจเกิดขึ้นแก่ตนเองหรือบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าอาชญากรรมนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือ ภายนอกบ้านพัก อาคาร ร้านค้า หรือห้องพัก ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน ให้หมายความว่า รวมถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการขาดประสิทธิภาพ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

Garofalo (1981, pp. 840- 845) ได้ให้ ความหมายของความหวาดกลัวอาชญากรรม ว่าหมายถึง ความหวาดกลัวหรือความกังวล ที่มีต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของ ตนเอง ซึ่งแบ่งเป็นความหวาดกลัวทางตรง (Actual) อันอาจเกิดมาจากการประสบเหตุ หรือมาจากเหตุการณ์จากประสบการณ์ ตกเป็นเหยื่อ หรือเป็นผู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง อันทำให้เกิดความหวาดกลัวและความหวาดกลัว

ทางอ้อม (Aticipated) หรือความหวาดกลัว ที่มาจากการคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่า อาจเกิดขึ้นในอนาคตอันอาจเกิดมาจากการดำเนินชีวิตประจำวันที่ปกติ และเกิดความไม่ปกติขึ้น เช่น เคยเดินทางกลับบ้านช่วงเวลาเดิม แต่ต้องกลับบ้านในช่วงเวลาต่ำกว่าเดิม ความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินจากความไม่เป็นระเบียบ บริเวณละแวกบ้านและการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากคนใกล้ชิดหรือจากสื่อ โดยเราอาจนิยามเป็นคำสั้น ๆ คือ การรับรู้ ความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมนั่นเอง โดยเฉพาะเมื่อเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรมขึ้นจะเกิดระดับของการแสดงพฤติกรรมอันเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ต่ออาชญากรรม ทั้งประเภท การฆาตกรรม การข่มขืน การทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ ล้วงกระเป๋า และการโจรกรรมรถยนต์หรือจักรยานยนต์ที่เกิดขึ้น จากคนแปลกหน้าหรือคนไม่สนิทสนมคุ้นเคย

จากที่กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศ สามารถสรุปได้ว่าเป็น ความรู้สึกไม่ปลอดภัย ความไม่มั่นคงในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของตนเอง ตลอดจนบุคคลในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ ปฏิกิริยาของสาธารณะที่มีต่ออาชญากรรมที่แสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมนอกจากจะส่งผลโดยตรงต่อผู้ตกเป็นเหยื่อแล้วยังส่งผลให้เกิดความหวาดกลัวต่อสาธารณชน และต่อสังคมอย่างกว้างขวาง ซึ่งเป็นปัญหาสังคมที่ทำให้มีความหวาดกลัวและระแวงมากขึ้น และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศส่งผลต่อความปกติสุขของการดำเนิน

ชีวิตและถ้ายิ่งหวาดกลัวมากก็อาจส่งผลไปถึงคุณภาพชีวิตและส่งผลกระทบต่อการเรียนได้

■ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Surachai Woranethipho (2013) ได้ศึกษาเรื่องสาเหตุการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเรา ศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่รับผิดชอบ สำนักงานอัยการพิเศษในคดีเยาวชนและครอบครัว ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้ศึกษาอาศัยแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาและเหยื่อวิทยา เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย ผลการศึกษาพบสาระสำคัญที่น่าสนใจ กล่าวคือ เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอายุน้อยที่สุดคือ อายุ 12 ปี อายุมากที่สุดคือ อายุ 15 ปี ผู้กระทำผิดคือ คนรู้จักมิใช่คนแปลกหน้า อาจกล่าวได้ว่า มีเพศสัมพันธ์กับแฟนของตนเอง สถานที่เกิดเหตุคือ บ้านของแฟนนั่นเอง เด็กหญิงเหล่านี้ส่วนใหญ่มีลักษณะรูปร่างหน้าตาดี ขาว อวบ สูง และเด็กชอบแต่งตัวไม่มิดชิด บางครั้งรูปขบถนุ่งสั้น สถานการณ์ที่น่าไปสู่การข่มขืนกระทำชำเราหรือการมีเพศสัมพันธ์นั้น พบว่า เด็กหญิงส่วนหนึ่งได้ร่วมดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ของมันเมากับแฟน และส่วนใหญ่เด็กหญิงจะไปกิน ดื่ม เที่ยวกับแฟนจนเวลาล่วงเลยและดึกแล้วไม่ยอมกลับบ้าน เด็กหญิงคบหากับแฟนตนเองมีการปล่อยตัวให้ความสนิทสนมและอยู่กันสองต่อสองในที่รโหฐาน นอกจากนี้พบว่าเด็กหญิงเหล่านี้มีแฟนกันทุกคน และส่วนใหญ่เกือบทุกคนยอมรับว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟนมาก่อน เด็กหญิงส่วนใหญ่ได้ถูกทำร้ายร่างกาย แทบจะกล่าวได้ว่าเด็กหญิงตระหนักดีว่าการไปอยู่กับแฟนเช่นนั้น การมีเพศสัมพันธ์

จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ทั้ง ๆ ที่อยู่กันเป็นกลุ่มเพื่อน ๆ กลับบ้านแล้วเด็กหญิงก็ยังคงอยู่กับแฟนก่อน ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า สังคมควรให้ความสำคัญกับการถูกข่มขืนโดยคนแปลกหน้ามากกว่าคนรัก คนรู้จัก ตลอดจนครอบครัวของคู่กรณีทั้งสองในการมีส่วนร่วมในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของเด็ก

Apiraya Nijchanphansri (2014) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่ มีอายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15 ปี มีเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนที่ผ่านมา 3.01-4.00 ส่วนใหญ่พักอาศัยเป็นบ้านเดี่ยวทาวน์เฮ้าส์ บ้านจัดสรร นักเรียนหญิงเกือบทั้งหมดไม่มีบุคคลรู้จักเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศไม่เคยประสบเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใกล้เคียงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ และประมาณกึ่งหนึ่งไม่เคยเข้าอบรมเพื่อรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมทางเพศ มีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง ทักษะของนักเรียนต่อเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สรุปภาพรวมของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของวัยรุ่นเพศหญิงอยู่ในระดับมาก

Nisaphon Raksatham (2016) ได้ศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรถยนต์รับจ้างสาธารณะ (รถแท็กซี่) ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า

(1) ผู้หญิงมีระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศอยู่ในระดับมากคือ ความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศด้านพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศด้านพฤติกรรมการป้องกันมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และ (2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศกับระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ปัจจัยอายุ ความถี่ในการโดยสาร และช่วงเวลาเดินทาง มีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในเชิงลบ ส่วนปัจจัยการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของแท็กซี่ผ่านสื่อและบุคคลอื่น ๆ และการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศจากแท็กซี่ มีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในเชิงบวก แต่ประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศจากแท็กซี่กับทัศนคติต่อประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจไม่มีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวอาชญากรรม

Mark (1984, pp. 684-690) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมในเมือง Seattle ในกลุ่ม การกระทำผิด 16 ประเภท หนึ่งในนั้นคือการกระทำผิดประเภทการข่มขืนกระทำชำเราด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเฉพาะกลุ่มผู้หญิงในความผิดประเภทนี้ จากการศึกษาในกลุ่มผู้หญิงช่วงอายุระหว่าง 19-35, 36-50, 51-65 และ 66 ปีขึ้นไป พบว่า ผู้หญิงทุกช่วงอายุมีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทข่มขืนมากที่สุด รองลงมาคือ อาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน

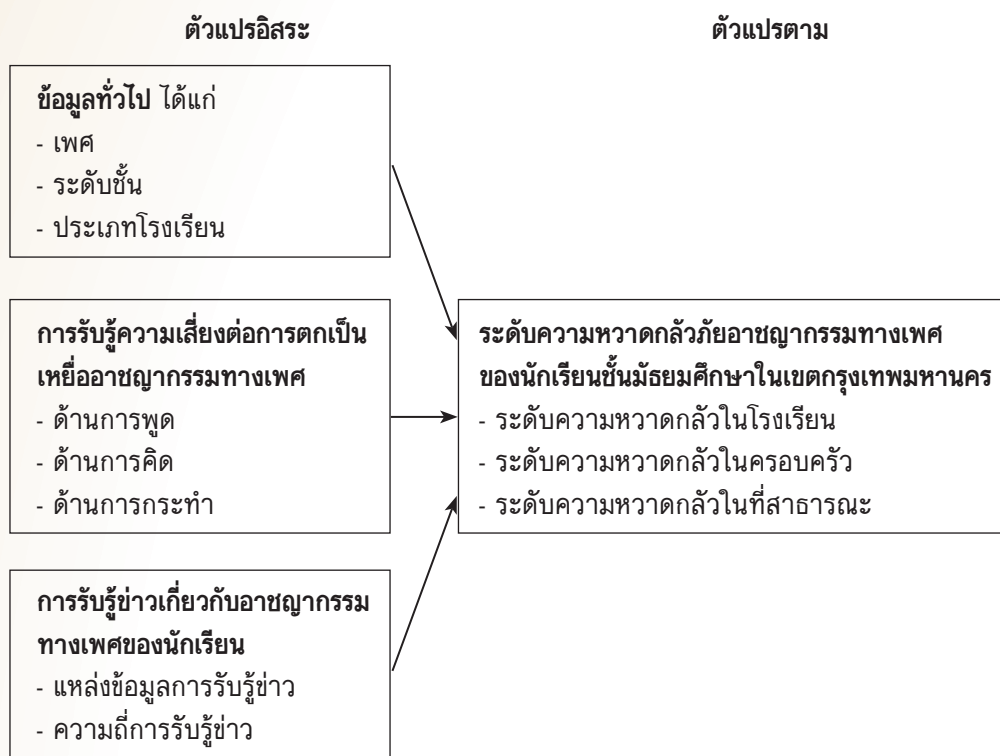
Custers and Bulck (2011, pp. 600-616) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์

อาชญากรรมทางตรงกับประสบการณ์ อาชญากรรมทางอ้อม โดยได้แบ่งประสบการณ์ อาชญากรรมออกเป็น 3 แบบ คือ รูปแบบที่หนึ่ง คือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รูปแบบที่สอง คือ จากสื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์อันเป็น ประสบการณ์ทางอ้อม และรูปแบบที่สาม คือ จากการบอกเล่าจากคนใกล้ชิดอันเป็น ประสบการณ์ทางอ้อม โดยได้ตั้งคำถามว่า สื่อมีอิทธิพลต่อการทำให้ความหวาดกลัว อาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นหรือไม่ ซึ่งผลการศึกษา พบว่า สื่อจะมีผลทำให้ความหวาดกลัว อาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นตามรูปแบบประสบการณ์ การพบเจอชนิดของอาชญากรรมแตกต่างกัน

และจะมีผลมากที่สุดทำให้ความหวาดกลัว อาชญากรรมเพิ่มขึ้นเมื่อสื่อระบุแน่ชัดถึงชนิด ที่ตรงกันของอาชญากรรมที่ผู้รับสื่อเคยพบเจอ หรือตกเป็นเหยื่อ

จากที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง “ความหวาดกลัว ภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” ซึ่งประเด็นที่ได้ จากงานวิจัยในครั้งนี้ เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม ทางเพศในมุมมองต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสามารถนำมา อภิปรายผลการวิจัยให้มีความสอดคล้องและ ครบถ้วนสมบูรณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา: ผู้วิจัย

■ เปรียบวิธีวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ (quantitative research) ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประเภทโรงเรียนชายล้วน หญิงล้วน และโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 8 แห่ง ซึ่งผู้วิจัยได้มีวิธีการคำนวณกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของทาร์โยมาเน่ และขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากเลือกโรงเรียนและเลือกจำนวนกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยแบ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามประเภทโรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนชายล้วน A จำนวน 50 คน 2) โรงเรียนชายล้วน B จำนวน 50 คน 3) โรงเรียนหญิงล้วน C จำนวน 50 คน 4) โรงเรียนหญิงล้วน D จำนวน 50 คน 5) โรงเรียนสหศึกษา E จำนวน 50 คน 6) โรงเรียนสหศึกษา F จำนวน 50 คน 7) โรงเรียนสหศึกษา G จำนวน 50 คน และ 8) โรงเรียนสหศึกษา H จำนวน 50 คน รวมโรงเรียนทั้งสิ้น 8 แห่ง และได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน

2. เครื่องมือ

ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยจะดำเนินการตามวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) และการทดสอบสมมติฐานจะกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีขั้นตอนสร้างแบบสอบถามดังนี้

2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถาม

1) ศึกษาเอกสาร บทความ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ตัวแปรที่จะศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2) นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม

3) นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบและเสนอแนะเพื่อทำการปรับปรุงแก้ไข

4) ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะและให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อให้สมบูรณ์ก่อนการนำไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น

5) นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2.2 การทดสอบเครื่องมือ

1) การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามสอดคล้องและครอบคลุมตามนิยามศัพท์และเนื้อหาหรือไม่อย่างไร จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญต่อไป

2) การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มที่มี

ลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นจึงนำผลที่ได้ มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตลอดจนหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับในแต่ละฉบับ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะใช้วิธีการเก็บแบบสอบถาม โดยทำการคัดเลือกโรงเรียนที่ระดับชั้นมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน หญิงล้วน และสหศึกษา จำนวน 8 แห่ง โดยทำหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไปยังสถานศึกษาที่จะเข้าเก็บข้อมูลแบบสอบถาม แจ้งความประสงค์เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าไปเก็บข้อมูลแบบสอบถามสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) และการทดสอบสมมติฐาน จะกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA or F-test) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

5. ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม

ผู้วิจัยดำเนินการขออนุมัติการเก็บข้อมูลการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

ในคนสาขาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เลขที่ 2023/167.0210 และจะมีเพียงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลนี้ได้ ได้แก่ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน และผู้วิจัยเพียงเท่านั้น โดยข้อมูลในครั้งนี้ จะทำการเก็บไว้เพียง 1 ปี หลังจากนั้นจะทำการทำลายข้อมูล โดยการลบไฟล์ข้อมูลดิบ ลบไฟล์แบบสอบถาม และทำลายเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

■ ผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3 อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 และเป็นโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

2. การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์จำนวนและค่าร้อยละของการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทราบแหล่งข้อมูลจากสื่อออนไลน์ต่าง ๆ เช่น Facebook Instagram Twitter Tiktok เป็นต้น จำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 37.1 และมีความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ 1-3 ครั้ง/สัปดาห์ จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 63.4

3. ระดับของการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและระดับของการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.63 อยู่ในระดับมาก โดยด้านการกระทำ มีค่าเฉลี่ย 3.90 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการพูด มีค่าเฉลี่ย 3.63 อยู่ในระดับมาก และด้านการคิด มีค่าเฉลี่ย 3.42 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

4. ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว และด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ

1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน พบว่า ความหวาดกลัวในโรงเรียนของนักเรียนในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.31 อยู่ในระดับปานกลาง

2) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว พบว่า ความหวาดกลัวในครอบครัวของนักเรียนในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 2.43 อยู่ในระดับน้อย

3) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ พบว่า ความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะของนักเรียนในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.82 อยู่ในระดับมาก

5. การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว และด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ

1) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเพศ

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เพศต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนเพศหญิง มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนมากกว่านักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศ LGBTQ+

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เพศต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวมากกว่านักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศ LGBTQ+

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เพศต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะ

ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะมากกว่านักเรียนเพศชายและนักเรียนเพศ LGBTQ+

2) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศจำแนกตามระดับชั้น

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน พบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความแตกต่างกันในระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัว พบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความแตกต่างกันในระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะ พบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความแตกต่างกันในระดับ

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศจำแนกตามประเภทโรงเรียน

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ประเภทโรงเรียนต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยโรงเรียนหญิงล้วนมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนมากกว่าโรงเรียน ชายล้วน และโรงเรียนสหศึกษา

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ประเภทโรงเรียนต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยโรงเรียนหญิงล้วนมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวมากกว่าโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษา

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ประเภทโรงเรียนต่างกัน มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยโรงเรียนหญิงล้วน

มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ ในครอบครัวมากกว่าโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนสหศึกษา

6. การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว และด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ

1) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับ ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน จำแนกตามความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศไม่มีความแตกต่างกันในระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = .227$)

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว จำแนกตามความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศไม่มีความแตกต่างกันในระดับความหวาดกลัวภัย

อาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = .654$)

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ จำแนกตามความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศไม่มีความแตกต่างกันในระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = .268$)

7. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ด้านความหวาดกลัวในครอบครัว และด้านความหวาดกลัวในสถานที่สาธารณะ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ รวมทั้ง 3 ตัวแปร ได้แก่ ด้านการพูด ด้านการคิด และด้านการกระทำ โดยตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ สามารถทำนาย

ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 15.00 ($R^2 = .152$) คือ ด้านการคิด ($B = .359, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .381 หมายความว่า ด้านการคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ขณะเดียวกัน หากระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดยิ่งลดต่ำลง จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำลงเช่นเดียวกัน หากพิจารณาเป็นรายด้านของความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน สามารถอธิบายได้ดังนี้

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน พบว่า ตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 13.00 ($R^2 = .137$) คือ ด้านการคิด ($B = .514, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .404 หมายความว่า ด้านการคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ขณะเดียวกัน หากระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดยิ่งลดต่ำลง จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำลงเช่นเดียวกัน

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัว พบว่า ตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนได้ร้อยละ 08.00 ($R^2 = .089$) เรียงลำดับความสำคัญคือ ด้านการคิด ($B = .469, p = .000$) และด้านการกระทำ ($B = -.177, p = .015$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .388 และ -.169 ตามลำดับ หมายความว่า ด้านการคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ขณะเดียวกัน หากระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดยิ่งลดต่ำลง จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำลงเช่นเดียวกัน ในส่วนของด้านการกระทำ มีความสัมพันธ์เชิงลบต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการกระทำยิ่งมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำลง

ขณะเดียวกัน หากระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการกระทำยิ่งลดต่ำลง จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นเช่นเดียวกัน

ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะ พบว่า ตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 13.00 ($R^2 = .136$) คือ ด้านการกระทำ ($B = .338, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .356 หมายความว่า ด้านการกระทำมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการกระทำมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ขณะเดียวกันหากระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการกระทำยิ่งลดต่ำลง จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำลงเช่นเดียวกัน

■ สรุปและอภิปราย

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ ระดับชั้น และประเภทโรงเรียนระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

1.1 เพศ

จากสมมติฐานการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่นักเรียนเพศหญิงและนักเรียนเพศ LGBTQ+ มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะมากกว่านักเรียนเพศชาย นักเรียนหญิงมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศมากกว่าเพศอื่น ๆ เนื่องจากเป็นเพศที่มีความอ่อนแอ นุ่มนวล อ่อนโยน และมีอารมณ์ที่อ่อนไหวได้ง่าย จึงเป็นจุดอ่อนสำหรับเพศหญิงที่มีความเสี่ยงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับเหยื่อวิทยา (Victimology) ที่ว่าด้วยเรื่องของเหยื่อตามที่ Annop Chubamrung (1990) ได้แบ่งประเภทผู้เสียหายด้วยความรู้ทางจิตวิทยา สังคมวิทยา และชีววิทยามาประกอบพิจารณาชี้ให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างผู้เสียหาย โดยกำหนดกับผู้เสียหายโดยสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งผู้หญิง (The female) เป็นเพศอ่อนแอ สู้กำลังเพศชายไม่ได้ และทฤษฎีการมีส่วนร่วมของเหยื่อ (Victim Percipitation) โดยเหยื่อบางคนเป็นตัวกระตุ้นทำให้ตนเองเผชิญกับเหตุการณ์ที่นำไปสู่การบาดเจ็บหรือความตายได้ ซึ่งเหยื่ออาจมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาหรือนิ่งเฉยได้ พฤติกรรมที่แสดงออก เช่น เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ตัวเหยื่ออาจใช้คำพูดหรือคำท้าทายหรืออาจเป็นผู้ช่วย

หรือเริ่มก่อนในการทำร้ายก็ได้ ทำให้เพศหญิงเป็นเพศที่ตกเป็นเหยื่อและเป็นเพศที่เป็นตัวกระตุ้นการก่ออาชญากรรมทางเพศได้ดีกว่าเพศอื่น ๆ สอดคล้องกับผลการวิจัย Nisaphon Raksatham (2016) ได้ศึกษาเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรถยนต์รับจ้างสาธารณะ (รถแท็กซี่) ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่าผู้หญิงมีระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mark (1984, pp. 684-690) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหวาดกลัวอาชญากรรมในเมือง Seattle ในกลุ่มการกระทำผิด 16 ประเภท หนึ่งในนั้นคือการกระทำผิดประเภทการข่มขืนกระทำชำเราด้วย พบว่า ผู้หญิงทุกช่วงอายุมีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทข่มขืนมากที่สุด ดังนั้น เพศหญิงยังคงเป็นเพศที่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศมากกว่าเพศชายและเพศอื่น ๆ ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลัก

1.2 ระดับชั้น

จากสมมติฐานการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะสูงกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ยังไม่รับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ และการรับรู้ความเสี่ยงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ดีเท่ากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่ในขณะที่งานวิจัยของ Surachai Woranethipho (2013) ได้ศึกษาเรื่องสาเหตุการตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่รับผิดชอบ สำนักงานอัยการพิเศษในคดีเยาวชนและครอบครัว ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอายุน้อยที่สุดคือ อายุ 12 ปี อายุมากที่สุดคืออายุ 15 ปี ผู้กระทำผิดคือคนรู้จักมีไข่มือกหน้าซึ่งหมายความว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศมากกว่า และยังไม่สามารถรู้เท่าทันในเรื่องของอาชญากรรมทางเพศ ภูมิคุ้มกันในตนเองต่ำ และยังไม่สามารถรับรู้ถึงความหวาดกลัวเรื่องอาชญากรรมทางเพศ ยิ่งนักเรียนก้าวสู่วัยรุ่นมากขึ้นก็จะทำให้สามารถรับรู้ได้ถึงความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นไปด้วย ดังนั้น จึงทำให้นักเรียนชั้นมัศึกษามีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศมากกว่า ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลัก

1.3 ประเภทโรงเรียน

จากสมมติฐานการวิจัย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีประเภทโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีประเภทโรงเรียนที่แตกต่างกัน มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่นักเรียนโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนสหศึกษามีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน ครอบครัว

และสถานที่สาธารณะมากกว่านักเรียนโรงเรียนชายล้วน นักเรียนโรงเรียนหญิงล้วนมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศมากกว่าประเภทโรงเรียนอื่น ๆ เนื่องจากโรงเรียนหญิงล้วนนั้นมีเฉพาะนักเรียนหญิงโดยลักษณะของความเป็นผู้หญิงจะมีการรักสวยรักงาม และใส่ใจภาพลักษณ์ของตนเอง มีความละเอียดละอ่อน ตั้งใจเรียน มีระเบียบวินัย โรงเรียนหญิงล้วนจะสอนความเป็นสตรีให้กับนักเรียน ทำให้นักเรียนหญิงมีความอ่อนโยน เรียบร้อย นุ่มนวล ซึ่งสอดคล้องกับระบบโรงเรียนของประเทศไทย Ceta Worldwide Education UK School Guide 2020 (2020) กล่าวได้ว่าโรงเรียนหญิงล้วนเด็กผู้หญิงได้มีโอกาสใช้ชีวิตรวมกันในช่วงวัยรุ่น ทำให้ได้สนุกสนานตามประสาสาว ๆ โดยหมดห่วงเรื่องภาพลักษณ์เพราะไม่มีผู้ชายมาปะปนอยู่ด้วย แต่ด้วยความที่ไม่คุ้นชินกับเด็กผู้ชายทำให้เวลาที่พบเจอจะมีอาการประหม่า เหม่ออาย ไม่กล้าพูดคุยด้วย บางคนถึงกับวิ่งหนี ทำให้มีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้มากกว่าโรงเรียนสหศึกษาที่มีทุกเพศอยู่ในโรงเรียน และโรงเรียนชายล้วน ซึ่งยอมรับสมมติฐานหลัก

2. การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ รวมทั้ง 3 ตัวแปร ได้แก่ ด้านการพูด ด้านการคิด และด้านการกระทำ โดยตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ

สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 15.00 ($R^2 = .152$) คือ ด้านการคิด ($B = .359, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .381 หมายความว่า ด้านการคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม หากพิจารณาเป็นรายด้านของความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของนักเรียน คือ ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียน พบว่าตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 13.00 ($R^2 = .137$) คือ ด้านการคิด ($B = .514, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .404 หมายความว่า ด้านการคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในโรงเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในครอบครัว พบว่า ตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนได้ร้อยละ 08.00 ($R^2 = .089$) เรียงลำดับความสำคัญคือด้านการคิด ($B = .469, p = .000$) และด้านการกระทำ ($B = -.177, p = .015$)

มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .388 และ -.169 ตามลำดับ หมายความว่า ด้านการคิด มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัว อาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการคิดมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในครอบครัวของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม และระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะพบว่า ตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร คือ สามารถทำนายระดับความหวาดกลัว อาชญากรรมทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 13.00 ($R^2 = .136$) คือด้านการกระทำ ($B = .338, p = .000$) มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานเท่ากับ .356 หมายความว่า ด้านการกระทำมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะของนักเรียน โดยระดับคะแนนการรับรู้ ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนในด้านการกระทำมีมากขึ้น จะส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในสถานที่สาธารณะของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมากขึ้นตาม ซึ่งสอดคล้องกับ Garofalo (1981, pp. 847-848) ที่กล่าวว่า การรับรู้ ความเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม โดยเฉพาะเมื่อเกิดความหวาดกลัวอาชญากรรมขึ้น จะเกิดระดับของการแสดงพฤติกรรมอันเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ต่ออาชญากรรมทั้งประเภทการฆาตกรรม การข่มขืน และการทำร้ายร่างกาย เป็นต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Apiraya Nijchanphansri (2014) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของ

นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันอาชญากรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nisaphon Raksatham (2016) ได้ศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรถยนต์รับจ้างสาธารณะ (รถแท็กซี่) ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศจากแท็กซี่ มีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศในเชิงบวก ดังนั้น หากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มีการรับรู้ ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากก็ยิ่งทำให้มีความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศมากขึ้นเช่นกัน เนื่องจากยิ่งได้รับรู้มากยิ่งขึ้นทำให้เกิดความกังวลใจ หวาดกลัว หวาดระแวงกับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อได้ และจะทำให้นักเรียนมีความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น

3. การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ จำแนกตามความถี่ การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ความถี่การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศไม่มีความแตกต่างกันในระดับ

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านความหวาดกลัวในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากปัจจุบันได้มีการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศในจำนวนมาก ทั้งในโรงเรียน ครอบครัว และสถานที่สาธารณะ ผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ต่างๆ โดยข่าวอาชญากรรมทางเพศเกิดขึ้นในทุกๆ ปี ตัวอย่างกรณี ข่าวอาชญากรรมทางเพศ ปี 2566 ครูสอนศิลปะล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหญิงในคาบเรียนวิชาศิลปะของโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา และถูกเผยแพร่คลิปลับว่าแอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กนักเรียน ซึ่งเหยื่อเป็นเด็กผู้หญิงและเป็นเยาวชน ได้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่ปลอดภัยในสถานศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Custers and Bulck (2011, pp. 600-616) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์

ระหว่างประสบการณ์อาชญากรรมทางตรงกับประสบการณ์อาชญากรรมทางอ้อม พบว่าสื่อจะมีผลทำให้ความหวาดกลัวอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นตามรูปแบบประสบการณ์การพบเจอชนิดของอาชญากรรมแตกต่างกัน และจะมีผลมากที่สุดทำให้ความหวาดกลัวอาชญากรรมเพิ่มขึ้นเมื่อสื่อระบุแน่ชัดถึงชนิดที่ตรงกันของอาชญากรรมที่ผู้รับสื่อเคยพบเจอหรือตกเป็นเหยื่อ ดังนั้น หากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีการรับรู้ข่าวอาชญากรรมทางเพศ จากสื่อสังคมออนไลน์ บุคคลใกล้ชิดและผู้เคยตกเป็นเหยื่อมากขึ้น ก็จะเพิ่มระดับความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นเช่นกัน เพราะสื่อในปัจจุบันนั้นมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก และสื่อจึงเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความหวาดกลัวและภัยอาชญากรรมทางเพศให้กับเด็กนักเรียนได้

ตารางสรุปสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ระดับชั้น และประเภทโรงเรียนที่แตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานหลัก
สมมติฐานข้อที่ 2 การรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีความสัมพันธ์กับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศ	ยอมรับสมมติฐานหลัก
สมมติฐานข้อที่ 3 การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่แตกต่างกันมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐานหลัก

ที่มา: ผู้วิจัย

■ ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กระทรวงศึกษาธิการ ควรมีการบริหารจัดการให้มีพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กผู้หญิงภายในโรงเรียน เพื่อที่จะสร้างพื้นที่ปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งโรงเรียนประเภทหญิงล้วนและสหศึกษา เช่น Ladyconner, Pinkroom สามารถที่จะมาช่วยกันพูดคุย ปกป้อง และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกันได้ภายในโรงเรียน ซึ่งเด็กนักเรียนส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่ในโรงเรียน จึงควรที่จะมีพื้นที่ปลอดภัยให้กับนักเรียนหญิง อีกทั้งช่วยลดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในนักเรียนอีกด้วย

2. กรุงเทพมหานครควรร่วมมือกับชุมชนให้มีการรณรงค์ในเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ โดยสร้างพื้นที่ปลอดภัยให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้หญิงที่มีความหวาดกลัวมากกว่าเพศอื่น ๆ และควรมีกิจกรรมร่วมกันเพื่อเป็นการช่วยเหลือและป้องกันภัยอาชญากรรมทางเพศ

3. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรมีการให้ความรู้กับครอบครัวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ นอกจากนั้นกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ยังจะต้องคอยประสานชุมชนให้ร่วมมือกันกับทางกรุงเทพมหานคร เพื่อให้มีพื้นที่ความปลอดภัยให้แก่ผู้หญิง ช่วยรณรงค์ให้ความรู้กับการป้องกันอาชญากรรมทางเพศและประชาสัมพันธ์ในครอบครัวให้รู้จักป้องกันอาชญากรรมทางเพศด้วย

4. กรมการขนส่งทางบก ควรที่จะมีรถโดยสารสาธารณะสำหรับผู้หญิงเพื่อสร้าง

พื้นที่ปลอดภัยและเป็นเขตปลอดภัยของผู้หญิง เช่น รถเมล์เฉพาะผู้หญิง รถตู้สำหรับผู้หญิง และขบวนรถไฟสำหรับผู้หญิง เป็นต้น เพื่อเป็น Safe Zone ให้กับผู้หญิงและผู้ที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศให้รู้สึกมีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. โรงเรียนหญิงล้วนควรสร้างมาตรการให้เด็กผู้หญิงมีพลังที่จะระมัดระวังภัยอาชญากรรมทางเพศมากขึ้น โดยเพิ่มหลักสูตรกิจกรรมการป้องกันตนเอง กิจกรรมการใช้สื่อและกิจกรรมการหาสถานที่ปลอดภัย เป็นต้น เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนหญิงล้วนมีความหวาดกลัวมากกว่าโรงเรียนประเภทอื่น จึงจะต้องเร่งแก้ไขให้โรงเรียนหญิงล้วนมีความปลอดภัยเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศมากขึ้น

2. พื้นที่สาธารณะควรมีเฉพาะสำหรับเพศหญิง โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีความเสี่ยงเปลี่ยนให้เป็น Safe Zone แทน ควรมีการแจ้งภัยผ่านระบบ SOS ในการแจ้งเหตุในพื้นที่สาธารณะ เช่น ในห้องน้ำ ที่จอดรถ เป็นต้น อีกทั้งควรที่จะมีที่จอดรถเฉพาะเพศหญิง (Pink Zone) รอบดูหนังสำหรับเพศหญิง (Ladycinema) เป็นต้น

3. เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีลักษณะโตขึ้นและมีการรับรู้ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากยิ่งขึ้น จึงทำให้เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความหวาดกลัวมากกว่า จึงต้องหาพื้นที่ปลอดภัยให้เฉพาะ ในกรณีที่ครอบครัวไม่ใช่พื้นที่ปลอดภัย ควรมีห้องสำหรับเด็กผู้หญิง โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายควรเป็นแกนนำที่จะมานั่งคุยร่วมกันเพื่อสร้าง Safe Zone และความปลอดภัยให้กับนักเรียนได้

4. บุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ ลุง น้ำ และพี่ ควรมีขอบเขตในการแสดงความรัก โดยการวางตำแหน่งของตัวตนให้มีขอบเขตมากขึ้น เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ และไม่ให้ส่งผลเสียต่อตัวของเด็กนักเรียน สร้างความไว้วางใจให้กับนักเรียนและควรที่จะให้ความสำคัญในการเรียนรู้เรื่องของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ทั้ง 3 ด้าน ทั้งด้านการพูด การคิด และการกระทำ เพื่อที่จะกระตุ้นให้เด็กนักเรียนได้รับรู้ว่าหากเกิดพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่งใน 3 ด้านนั้น ถือว่าเป็นอาชญากรรมทางเพศและควรที่จะป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1. เนื่องจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ทำให้ทราบข้อมูลที่เป็นค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และความแตกต่าง ซึ่งอาจจะทำให้ได้ข้อมูลไม่เพียงพอและครบถ้วน ควรที่จะศึกษาเชิงคุณภาพควบคู่ไปด้วย ทั้งการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน ชัดเจน และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. ควรเพิ่มขอบเขตพื้นที่ในการศึกษาให้มีความครอบคลุมมากขึ้น เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ควรศึกษาโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาทั่วประเทศและทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทย เพื่อที่จะทราบข้อมูลมากขึ้น และทำให้ได้ทราบถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทยว่าอยู่ในระดับใด อีกทั้งพร้อมเสนอแนวทางการป้องกันอาชญากรรมทางเพศของนักเรียนให้ลดน้อยลงได้

■ บรรณานุกรม (Reference)

- Agenda. (2023). "International Women's Day" How many sexual crimes are there throughout Thailand?. <https://agenda.co.th/featured/thai-sex-crime-and-criminal-itwd2023/>
- Akkrima Sukdee & Thanyalak Bangchada. (2022). Social factors and sexual violence in Thailand. *Thammasat Journal*, 41(1), 161-177.
- Annop Chubamrung. (1990). *Crime victims*. <http://kukr.lib.ku.ac.th/kukres/index.php?/BKN/searchdetail/result/197614>
- Apiraya Nijchanphansri. (2014). *Self-protection behavior from being a victim of sexual crimes of female secondary school students in Surat Thani Province* [Unpublished doctoral dissertation or Unpublished master's thesis]. Thammasat University.
- Ceta Worldwide Education UK School Guide 2020. (2020). *Differences between all-girls, all-boys and co-educational schools*. <https://www.ceta.co.th/ebook/UK-2020/files/basic-html/page62.html>
- Custers, K. & Bulck, Jan Van den. (2011). The relationship of dispositional and situational fear of crime with television viewing and direct experience with crime. *Mass Communication and Society*, 14(5), 600-619.

- Dailynews. (2022). *Shocking crime surges 6 times, child abuse online*. <https://www.dailynews.co.th/articles/1698430/>
- Ekkaphop Intawiwat. (1999). *Factors related to violence in sexual crimes*. Only prisoners convicted of rape. Thammasat University.
- Garofalo, J. (1981). The fear of crime: Causes and consequences. *The Journal of Criminal Law and Criminology*, 72(1), 839-857.
- Jutharat Ua-amnoey. (2007). *Factors at risk of becoming victims of sexual crimes among Thai women*. Chulalongkorn University Press.
- Jutharat Ua-amnoey. (2008). *Sociology of crime*. Chulalongkorn University Press.
- Lapassarada Palaphinyo. (2001). *The role of police officers in controlling and preventing social problems in entertainment venues* [Unpublished doctoral dissertation or Unpublished master's thesis]. Chiang Mai University.
- Mark, W. (1984). Fear of victimization: Why are women and the elderly more afraid. *Social Science Quarterly*, 65(3), 681-702.
- Nisaphon Raksatham. (2016). *Fear of sexual crimes among women traveling in cars* [Unpublished doctoral dissertation or Unpublished master's thesis]. National Institute of Development Administration.
- Parinya Jitkarnateekit. (1996). *Offenses of rape and indecency*. (2nd edition). Niti Tham Publishing House.
- Prapon Sahapatthana et al. (2013). *Report of the complete results of the study of the efficiency evaluation project*. Police stations and public confidence in police operations for fiscal year 2013. National Institute of Development Administration.
- Surachai Woranethipho. (2013). *Causes of being a victim of rape in children: Study of specific districts in the area under responsibility of the Special Prosecutor's Office, Juvenile and Family Cases Division 5* [Unpublished doctoral dissertation or Unpublished master's thesis]. Rangsit University.
- Thairath. (2020, December 8). *Statistics of 7 years of sexual harassment of students*. Teachers have no right to make mistakes. <https://www.thairath.co.th/scoop/1988528>

